

„Kül se wõib õige olla!“ ütles wanna
Tirik. „Minno laddunud issal oli ikka
wanna wilja aidas, ja, et kül minno per-
res tännini wanna wiisi uhkusseta ni ella-
minne, kui ka ride tükkid feigil, ommeti ma
ei joua ni paljo lome piddata, kui temma
aiat perres oli. Minnulgi mõnni aasta
tahhab willi kassinaks jada, et ma kül siit-
sadil weel ollen lābbiatanud maggasi uf-
se ette minnemata.“

„Seddawisi peab kül wimaks püeti nālg
ja armoto waesus meie male tulles!“
ütles Hannu'e Hants. „Rahwas sūggib
ikka rohkemaks peäle, ja wimaks meie
lapsed surewad nālg. Eks siis selle wasto
polle abbi leida?“

„Kannatage weel pisut!“ wastas To-
mas. „Polle meie weel feik waesusse hak-
katust üleswõtrud. Pārrest watame, kas
leiame abbi selle wasto. — Ni paljo tun-
neme jo, meie Ma rahwas tahhab aina
wanna wiisi põido harrida ja põllo tõõd tehha,
ja ommeti ue wiisi järrel mõnda uhkust pidda-
des suremat fullo tehha. Saminne (pāliti)

kassinam, fullo surem! Kus maias suga-
nenda, seäl kippub sant ahjo peäle! Ja
arwagem weel sedda rummalust: Mitto
kidak ennast heaks perremehheks, kui par-
rajaste lābbi aiab ja mõtleb issegi, et feik,
mis Jummal ühhet aastal annud, peab ka
selsammal aastal ärrakulluma ja otsa sama.
Rummal ei te ennesele arro omma war-
randusse polest, et jaagaks warsi paljo tul-
leb nāddala kohta anda weistele ja perrel,
ja peäle sedda, mis tulleb hādda aiaks hoida.
Kül mitto maia langenud, et rahwal ja
weistel ollid sūggis: sured sõmissed, agga
kerwade ollid feed kallid ja ründedki rõmuks.
Siis osta kalli hinda leiba ja heino ja kisse
kattuksed weistele!“

„Noh!“ hakkas Jalla Jaan, „seep se
on, mikspārrest ma allati torrisen omma
perrenaesega! Sūggisest Jouloni aina üks
leetminne allati ja peälegi liig kullutaminne;
agga pārrest wõtta heaks, kui antakse wet
leiba. Esite lomad tallawad lialt ette au-
tud heinad jalge alla, ja pārrest ei olle
põllo põhko, ei hõlle kõrtki nārrida. On